

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **J. F.**, bytem D. 29, O., zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem se sídlem v Olomouci, Horní náměstí 365/7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **ve věci žaloby o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013 čj. KUOK 91855/2013, o nepovolení obnovy blokového řízení ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí statutárního města Olomouce, Městské policie Olomouc, ze dne 2. 8. 2013, č. j. SMOL/113804/2013/MPO. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobkyně podle § 100 odst. 1 s. ř. pro nedůvodnost zamítnuta.

[2] V žalobě žalobkyně namítala, že vzhledem ke všem relevantním okolnostem a v návaznosti na veškerou aplikovatelnou judikaturu, jakož i na poslední rozhodnutí soudu ve správním soudnictví – usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, č. j. 76 A 17/2012 – 75, podmínky pro obnovu blokového přestupkového řízení byly splněny. Opačný závěr byl zásadně nesprávný. K důkazu žalobkyně primárně navrhla celý správní spis vedený pro řízení, které bylo skončeno napadeným rozhodnutím. Tomu chybělo přiměřené a přijatelné odůvodnění. Bez ohledu na širší kontext dané přestupkové věci je zcela zřejmé, že základem rozhodování o věci v daném stadiu byla i v návaznosti na skutková tvrzení žalobkyně otázka jejího nepříznivého zdravotního, zejména psychického stavu v době spáchání tvrzeného přestupku a v době jeho projednání. Skutková tvrzení o nepříznivém psychickém stavu žalobkyně mají právní relevanci ve dvou aspektech: hmotně-právním, kdy psychický stav žalobkyně v době skutku byl klíčovým faktorem subjektivní stránky projednávaného přestupku, podle žalobkyně bez ohledu na ostatní námitky její nepříznivý psychický stav sám o sobě vylučoval úmyslné odcizení zboží; aspekt procesní: psychický stav žalobkyně v době projednání přestupku je klíčovým faktorem k posouzení vůle a jejího projevu, pokud jde o souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Žalobkyně tvrdila, že její nepříznivý psychický stav vylučoval, aby její projev vůle (podpis na listině) mohl být v souladu se zákonem považován za bezvadný souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení s příslušnými procesními účinky. Žalovaný se v zásadě omezil v napadeném rozhodnutí s odkazy na judikaturu na procesní aspekt námítky žalobkyně a způsob, jakým se s ním vypořádal, je zjevně nesprávný, zčásti nepřezkoumatelný a ve výsledku nezákonný. Žalovaný zůstal v zajetí pouze původních podkladů blokového řízení a v zásadě se přes svou procesní roli (obnova řízení) nijak nevypořádával s pozdějšími argumenty ani důkazními návrhy. Prezentace žádosti o obnovu jako jednostranných nepodložených tvrzení žalobkyně je absolutně neodpovídající. Tvrzení žalovaného, že podpis na bloku nebyl učiněn vážně, nebylo nějak podloženo, považovala žalobkyně za nepřezkoumatelné, kdy absentovaly úvahy žalovaného, s čím spojuje nedostatek vážnosti projevu vůle se záměrem učinit projev nesouladný se skutečnou vůlí. Taková souvislost podle žalobkyně neexistuje. Závěr, že tvrzení o nedostatku vážnosti projevu vůle jsou nepodložená, absolutně neodpovídá průběhu řízení, žalobkyně nabízela relevantní důkazy, které však nebyly provedeny. Argumentace žalovaného, že bylo pouze na žalobkyni, aby v případě, když se cítila rozrušená, měla odmítnout činit jakékoliv právní úkony, včetně odmítnutí projednání přestupku v blokovém řízení, je zjednodušující a absurdní úvaha a v hrubém rozporu s konstantními judikatorními kritérii posuzování způsobilosti a projevů vůle. Je absurdní dovozovat, že nedostatek intelektové složky (neschopnost posoudit následky jednání) je bez významu, protože jej jednající osoba může vždy kompenzovat volní složkou (ovládání jednání) a jednoduše v takovou chvíli žádné jednání činit. Shrnutí žalovaného, že způsobilost k právním úkonům u žalobkyně nebyla zpochybněna a v řízení nevyplynula pochybnost, že žalobkyně v době souhlasu s uložením blokové pokuty nedokázala posoudit následky takového svého jednání nebo své jednání ovládnout, je v hrubém rozporu s podstatou procesního stanoviska žalobkyně, jejíž skutková tvrzení i důkazní návrhy právě popisované aspekty zpochybňují, resp. popírají. Skutková zjištění o psychickém stavu žalobkyně sice správní orgány obou stupňů výslovně označili za relevantní,

odmítli však ve vztahu k nim provést jakékoliv dokazování, přestože žalobkyně učinila konkrétní a odůvodněné důkazní návrhy a dokonce v této procesní situaci správní orgány neváhaly jako důvod pro žalobkyni nepříznivého rozhodnutí absurdně označit v zásadě neunesení důkazního břemene z její strany. Stanovisko žalobkyně v tomto směru nebylo nepodložené. Žalobkyně svůj návrh v podstatném rozsahu zcela legitimně opřela o svá tvrzení o svém nepříznivém psychickém stavu. Správní soud v postoupení závazně rozhodl, že takto koncipovaný návrh má projednat správní orgán. Žalobkyně ke svým tvrzením nabídla (navrhla) zcela relevantní důkazy, které ovšem správní orgány ignorovaly a rozhodly pouze na základě dosavadního obsahu spisu. Takový postup zcela popíral smysl daného řízení v návaznosti na rozhodnutí správního soudu. Odůvodnění neprovedení důkazů na straně 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo absolutně nepřijatelné. Žalobkyně odkázala na § 51 odst. 1 s. ř. Žalovaný zaujal bez podrobnějšího odůvodnění postoj založený na předběžné úvaze o možném výsledku navrhovaného dokazování. Jde o hrubé porušení ústavně a mezinárodně právně garantovaných obhajovacích práv žalobkyně. Správní orgány neměly jedinou informaci ani indicii v tom směru, co konkrétně by mohlo být zcela konkrétním obsahem navrhovaných důkazů (svědecké výpovědi, zdravotnická dokumentace). Za této situace bylo nepřijatelnou svévolí, pokud takové důkazy správní orgány odmítly na základě svého „náзору“, že důkazy něco nemohou potvrdit či vyvrátit. Takovou úvahu nebylo možné korektně učinit. Závěry správních orgánů o „důkazní potenci“ navrhovaných důkazů jsou čistě spekulativní. Žalobkyně trvala na tom, že jí navržené důkazy po obsahové stránce byly způsobilé přinést poznatky přímo o rozhodujících skutečnostech, tedy o jejím psychickém stavu v době skutku a jeho projednání. Pokud jde o argumentaci, že navrhované důkazy neměly přímou vazbu na rozhodný okamžik (okamžik skutku a jeho projednání), je nutno zdůraznit, že zákon obhajobu nijak neomezuje na důkazy přímé – v prokázání stavu věci tedy mohou sloužit i důkazy nepřímé. Není možné odmítnout svědky pouze proto, že nebyli osobně na místě. Není možné odmítnout vyžádání zdravotnické dokumentace jen proto, že by (údajně) nemohla prokázat odvolatelčin psychický stav přímo v době přestupku. To je navíc zcela nesprávný předpoklad: expertní podklady (v oblasti zdravotnictví stejně jako kdekoli jinde) zcela běžně přinášejí spolehlivé soudy a dalšími orgány akceptované poznatky i o době mimo okamžik samotné expertizy (vyšetření lékařem či znalcem). V situaci, kdy navržené důkazy mají zcela nespornou souvislost s předmětem dokazování, *nota bene*, nese-li účastník v příslušném rozsahu důkazní břemeno *sui generis*, nejsou správní orgány oprávněny spekulovat o jejich možném obsahu. Správní orgány by za dané procesní situace jistě mohly odmítnout důkaz, u něhož by bylo jisto, že relevantní poznatky nemůže přinést. Tomu tak však za dané situace absolutně nebylo. Správní orgány neměly jediný přijatelný důvod, natožpak doložený důvod, proč navržené dokazování neprovést. Teprve na jeho základě by bylo možné vést další úvahy o dalším dokazování ve věci, např. z hlediska toho, zda nejde o posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí (znalecký posudek), což je nasnadě. Nelze přijmout, aby místo provedení dokazování, jemuž nic nebránilo, správní orgán přistoupil k vlastní odborné diskusi na téma, jaký důsledek mohl mít ten či onen psychický stav, který navíc jednostranným a zpřesňujícím způsobem extrahuje z dosavadních podkladů (bagatelizace stavu jako pouhého rozrušení atd.). Úvahy správních orgánů obou stupňů se zcela zjevně ocitly již za hranou ustanovení

§ 56 s. ř. Formalistické a z pohledu žalobkyně jednoznačně vykonstruované odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zamlžilo podstatu celé věci, tedy především naprostou absurditu trestání nemocné ženy za údajnou krádež česneku v hodnotě 7 Kč v situaci, kdy řádně zaplatila za nákup částku řádově větší. V tomto směru žalobkyně zcela odkázala na svou původní správní žalobu, projednanou Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci pod sp. zn. 76 A 17/2012 a žádala, aby tato nová správní žaloba byla projednána rovněž v kontextu všech argumentů žaloby původní.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba nepřináší v podstatě žádnou novou argumentaci oproti již dříve ze strany žalobkyně tvrzenému, když žalobkyně zopakovala argumenty, které již uvedla ve svém odvolání. Žalovaný odkázal v plném rozsahu na odůvodnění svého rozhodnutí, z něhož je jeho stanovisko v dané věci, včetně přijaté argumentace, zjevné. Jestliže pak žalobkyně pod bodem II žaloby odděleně napadá jednotlivé věty použité v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jde o z kontextu vytržené části argumentace žalovaného, ze kterých poté vyvozuje zkreslené závěry, přičemž jde zásadně právě o ty části textu, kde žalovaný odůvodňuje neopodstatněnost jejích vlastních odvolacích (a rovněž v žádosti obsažených) námitek.

[4] Ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 76 A 17/2012 v žalobě o přezkoumání pokutového bloku ze dne 16. 3. 2012, č. C 1847380, vydanému Městskou policií v Olomouci ve věci přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích žalobkyně namítala, že pokutový blok nesplňuje formální zákonné náležitosti a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 75/2010 a namítla, že předmětný pokutový blok neobsahuje jméno, příjmení a funkci oprávněné osoby. Druhá žalobní námitka se týkala materiálního posouzení věci, kdy rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, zejména se zákonem o přestupcích, a proto je nezákonné. Žalobkyně byla 16. 3. 2012 vystavena psychickému nátlaku a nezákonnému jednání ze strany pana M. B., který je zaměstnancem bezpečnostní agentury střežící prodejnu Kaufland v Olomouci. Tato osoba následně přivolala na místo samé hlídku žalovaného, a to konkrétně strážníka M. S. a strážníka L. M.. Zaměstnanec ostrahy následně zcela lživě strážníkovi č. 137 vylíčil průběh skutkového děje, načež se jí strážník dostatečně nezeptal na popis skutkového děje, převzal lživé tvrzení, dostatečně nezkoumal volní stránku jednání žalobkyně, nezkoumal její úmysl a ve výsledku jí předložil k podpisu pokutový blok. Původně jí strážník sděloval, že pokuta bude činit 5.000 Kč, ale když se dozná, tak jí dá *slevu*, ovšem za podmínky, že podepíše pokutový blok. Tímto jednáním v žalobkyni vzbudil velkou obavu, ta byla velice rozrušená a pod takovým tlakem, že se nezmohla na odpor a pokutový blok podepsala, ač by tak za normálních okolností neučinila. S uložení blokované pokuty žalobkyně nesouhlasila, ale za situace, kdy jí bylo nabídnuto zaplatit 1.000 Kč namísto 5.000 Kč, podlehla nátlaku ze strany strážníků, a aby se zbavila nepříjemné situace, která pro ni byla velmi stresující, pokutový blok pod nátlakem podepsala. Vzhledem k silnému rozrušení chtěla mít vše za sebou. Je patrné, že přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je úmyslným přestupkem. Žalobkyně je po operaci štítné žlázy a často bývá rozrušená. V případě

potřeby dá souhlas k vyžádání zdravotnické dokumentace z Vojenské nemocnice Olomouc, oddělení psychiatrie, kde byla opakovaně léčena pro úzkostné prožívání v důsledku operace štítné žlázy. V prodejně Kaufland žalobkyně nakoupila zboží za 196 Kč. Toto zboží na pokladně řádně zaplatila. V rámci nákupu zvážila také dvě paličky česneku v igelitovém sáčku. Tento sáček si ponechala na zápěstí, nikoliv však v úmyslu jej nezaplatit. Hodnota česneku byla 7 Kč. Při placení u pokladny vyskládala veškeré zboží z vozíku na pokladní pult a zboží zaplatila. Pouze z důvodu nepozornosti (zapomnění) si však neuvědomila, že stále má na zápěstí sáček s česnekem, který nepředložila pokladní k naúčtování. To si uvědomila během několika sekund poté bezprostředně v blízkosti pokladny. Zrovna v okamžiku, kdy se chtěla na pokladnu vrátit a česnek zaplatit, ji naprosto hulvátským a násilným způsobem muž z ochranky prodejny Kaufland surově zadržel a na dlouhou dobu omezil její osobní svobodu. Pod pohrůzkami, které zpětně nemůže žalobkyně hodnotit jinak než jako psychický teror (silně ji rozrušily, značně brečela atd.), ji donutil se přiznat k údajně úmyslné krádeži zboží česneku v hodnotě 7 Kč. I během následujícího dne žalobkyně trpěla velkým psychickým rozrušením, byla na tom velice zdravotně špatně, nekomunikovala s okolím, brečela a celá událost ji značně zasáhla a poškodila. V jejím případě skutečně nelze z ničeho usuzovat, z jakého důvodu by měla mít úmysl dopustit se krádeže věci zcela bagatelní hodnoty. Je nelogické, proč by si měla ke krádeži zvolit jednu položku zboží, a to položku s nejnižší hodnotou, navíc poměrně obtížně maskovatelnou. Pokud by česnek skutečně žalobkyně chtěla ukrást, je nelogické, aby jej nejdříve zvážila a následně na něj nalepila cenovku. Úmyslné zavinění ve věci v žádném případě nelze dovodit. Orgán šetřící přestupek, chce-li rozhodnout v blokovém řízení, je povinen zjistit skutkový stav věci, a to spolehlivě, a obviněný z přestupku musí být ochoten pokutu zaplatit. Žalobkyně neměla skutečnou vůli pokutu zaplatit a skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn. Strážník nevěnoval dostatečnou pozornost zkoumání jejího psychického stavu, nevyhodnotil její pláč jinak než jako lítost nad spáchaným skutkem a bezdůvodně a jednostranně převzal za pravdivé tvrzení o spáchání přestupku ze strany muže z ochranky, který si tímto naprosto nelidským a bezostyšným zásahem vůči žalobkyni pravděpodobně zajistil další odměnu ze strany svého zaměstnavatele. Žalobkyně v okamžiku podpisu blokové pokuty nebyla schopna vnímat realitu, byla značně rozrušena, a proto projev její vůle ve formě podpisu blokové pokuty nebyl učiněn vážně a svobodně a z tohoto důvodu nebylo jednání projevem její skutečné vůle. Proto nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť přestupek nebyl spolehlivě zjištěn a žalobkyně nebyla ochotna pokutu zaplatit. Nahlédnutím do spisu žalobkyně zjistila, že o celém incidentu byl vyhotoven ze strany strážníků služební záznam, který je zcela nepravdivý. Uvádí se v něm, že si navázila dvě paličky česneku, dala si je do mikrotenového sáčku a ten si navlékla na zápěstí ruky. Dále si měla počínat tak, že se měla rozhlížet, zda ji někdo nesleduje. Sáček měla zakrýt svou nákupní taškou a měla zaplatit pouze nákup v košíku. Zboží podle úředního záznamu žalobkyně nechtěla ukrást úmyslně, avšak po zaplacení ostatního zboží, které si dala do tašky, žalobkyně zjistila, že nezaplatila česnek, který jí stále visel v sáčku na ruce. Je skutečně pravdou, že žalobkyně zapomněla česnek zaplatit, neboť si v danou chvíli neuvědomila, že jej má stále v sáčku na ruce. Když to zjistila, právě na ni promluvil muž z ochranky, na což žalobkyně zcela logicky

reagovala s tím, že to je asi kvůli tomu česneku, neboť naprosto ve stejný okamžik si uvědomila, že česnek nebyl zaplacen. Není však pravdou, co se dále ve služebním záznamu uvádí, a to, že se rozhodla po projití pokladnou česnek úmyslně nezaplatit a prodejnu opustit, neboť ji již mnohokrát předtím ošidili tím, že jí namarkovali zboží vícekrát, ona si toho měla všimnout až doma. Takové tvrzení je zcela lživé. Dřívější právní zástupce žalobkyně se telefonicky u žalovaného informoval o tom, zda je služební záznam o incidentu žalobkyní podepsán a bylo mu sděleno, že ano. V zasílané kopii tento záznam podepsán není, tento záznam byl pořízen na Krajském úřadě Olomouckého kraje, neboť věc byla na základě žádosti předchozího právního zástupce postoupena k přezkumnému řízení. Žalovaný však ve svém vyjádření doporučil žádosti žalobkyně o přezkum nevyhovět. Žalobkyně si není vědoma, že by podepsala záznam, ze kterého plyne, že by se měla k přestupku doznat, nicméně byla velice rozrušená, takže pokud něco dalšího kromě pokutového bloku podepsala, nemůže to zcela vyloučit. Žalobkyni samotnou celá událost velice mrzí, nikdy neměla v úmyslu cokoliv ukrást a konstatování o tom, že se dopustila úmyslné krádeže, se jí velice dotýká. S tvrzením strážníků tak, jak je zapsáno v přiloženém služebním záznamu, žalobkyně nesouhlasí, toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Pokud by toto tvrzení mělo být bráno jako důkaz proti ní, došlo by k porušení zásady rovnosti zbraní, neboť závěry o jejím úmyslu byly čerpány pouze ze strany strážníků, kteří by byli jednak v postavení svědků a jednak v postavení osob, které jí sankci udělili (sp. zn. 5 As 42/2010).

[5] Usnesením ze dne 13. 6. 2013, čj. 76 A 17/2012 – 71, zdejší soud odmítl návrh žalobkyně a postoupil věc žalovanému statutárnímu městu Olomouc, a to na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65, podle kterého obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. V jiné věci (sp. zn. 76 A 12/2013 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 12/2013) výše uvedený postup zdejšího soudu Nejvyšší správní soud aproboval.

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

[7] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že dne 16. 3. 2012, pod č. C 1847380, série CC/2010, byl vydán blok na pokutu 1.000 Kč za přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích na pokutu na místě nezaplacenou, kdy obviněnou z přestupku byla žalobkyně, doba, místo a popis přestupkového jednání byly 10:25 h, *drobná krádež v obchodním domě Kaufland na ulici Štursova*. Na místě identifikace oprávněné osoby je uvedeno *str. 137* a nečitelný podpis. Ve spodní části bloku je uvedeno: *potvrzují převzetí dílu „B“ pokutového*

bloku. Byl jsem poučen o způsobu zaplacení pokuty a následcích nezaplacení. Dne 16. 3. 2012, podpis přestupce - zde je uveden podpis žalobkyně.

[8] Podle úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 16. 3. 2012 byla hlídka Městské policie Olomouc v 10:10 hodin vyslána do obchodního domu Kaufland na ulici Štursova v Olomouci, kde mělo dle telefonického oznámení dojít na prodejně k přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích – krádež. Na místě strážník městské policie S. zjistil od pracovníka ostrahy v OD Kaufland M. B., že spatřil na prodejně ženu, která si vzala zboží v celkové hodnotě 7,10 Kč (viz protokol o krádeži), kdy si sáček se zbožím (česnek) dala na zápěstí a poté prošla pokladnou s tímto zbožím bez zaplacení. Za pokladnou byla tato žena M. B. požádána, aby vyčkala do příjezdu hlídky Městské policie Olomouc z důvodu krádeže zboží. Tato žena učinila a před příjezdem hlídky Městské policie Olomouc dobrovolně vydala odcizené zboží. Žena byla požádána o identifikaci občanským průkazem, což se stalo, hlídka Městské policie Olomouc po poučení se jmenovanou na místě sepsala záznam o podání vysvětlení, ve kterém se ke krádeži zboží doznala. Poté byla na místě s výše jmenovanou celá věc strážníkem S. dořešena blokem na pokutu 1.000 Kč. Dále hlídka Městské policie Olomouc sepsala zápis o podání vysvětlení s M. B.. Odcizené zboží si výše jmenovaná dodatečně zakoupila u pokladny.

[9] Podle zápisu o podání vysvětlení žalobkyně po podpisu poučení uvedla, že byla nakupovat v Kauflandu, vzala si i jiné zboží, dále si vzala dvě paličky česneku, sáček s česnekem si dala na ruku a ne do košíku, poté prošla přes pokladnu bez zaplacení tohoto zboží, úmyslně to neudělala, až za pokladnou to zjistila a úmyslně se rozhodla česnek nezaplatit a odejít. Podle zápisu ho žalobkyně četla, se zněním souhlasila a nežádala změny a v 10:35 hodin ho podepsala.

[10] Podle zápisu o podání vysvětlení M. B. uvedl, že pracuje jako ostraha v OD Kaufland a výše uvedeného dne okolo 10:05 hodin uviděl starší paní, jak si na zápěstí dává sáček s česnekem (7,10 Kč) a poté prochází pokladnou bez zaplacení tohoto zboží. Za pokladnou ji oslovil, aby ho následovala do kanceláře. Toto dobrovolně vykonala, kde setrvala do příjezdu hlídky městské policie.

[11] Podle služebního záznamu ze dne 17. 3. 2012 zasahující strážníci městské policie uvedli obsah totožný s podáním vysvětlení pracovníka ostrahy a dále to, že tento pracovník hlídce uvedl, že spatřil na prodejně starší ženu, která si navázila dvě paličky česneku, které si dala do mikrotenového sáčku a ten si navlékla na zápěstí ruky. Dále uvedl, že se při tomto počínání rozhlížela, zda ji někdo nesleduje. Při placení zboží si dále dala kabelku a igelitovou nákupní tašku tak, aby inkriminované zboží nebylo vidět. Poté prošla pokladnou, aniž by zaplatila uvedené zboží, a za pokladnou ji oslovila ostraha prodejny a na to reagovala paní poznámkou: *To je kvůli tomu česneku, že?* Po poučení, kterému porozuměla, tato osoba byla vyzvána k podání vysvětlení v dané věci, což učinila a podala vysvětlení. Žalobkyně stále uváděla, že to úmyslně neudělala, ale když po zaplacení ostatního zboží, které dala do tašky, zjistila, že má na ruce sáček s česnekem, rozhodla se, že česnek úmyslně nezaplatí a prodejnu opustí, neboť dle jejího sdělení ji mnohokrát ošidili tím,

že jí namarkovali zboží vícekrát a ona si to povšimla až doma. Strážník S. ženě sdělil, že tímto svým jednáním je podezřelá ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kdy naplnila znaky skutkové podstaty a dále byla vyložena citace, kdy je trestný i pokus. Dále se strážník S. ženy zeptal, zda je ochotna celou věc na místě vyřešit v blokovém řízení nebo chce celou věc oznámit na příslušný správní orgán, tj. ke komisi pro projednávání přestupků. Na to žena odpověděla, že chce vyřešit věc v blokovém řízení, ale že má u sebe jen 200 Kč. Po zjištění všech skutečností následně strážník S. vypsál blok na pokutu na místě nezaplacenou ve výši 1.000 Kč, kdy žalobkyně byla s věcí řádně seznámena a poučena. Tento dobrovolně před hlídkou Městské policie Olomouc a ostrahou OD Kaufland podepsala. Dále byla poučena o způsobech platby, převzala si složenku a díl B pokutového bloku. Při celém tomto řešení nebyl na paní F. vyvíjen žádný nátlak jak ze strany městské policie, tak ani ze strany ostrahy OD Kaufland.

[12] Písemností ze dne 2. 7. 2013 byla žalobkyně poučena a vyzvána podle § 36 odst. 3 s. ř. k seznámení se se spisovou dokumentací.

[13] Dne 11. 7. 2013 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně zástupce žalobkyně, seznámil se s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost se před vydáním rozhodnutí ke zjištěným podkladům vyjádřit a příp. navrhnout jejich doplnění. Zástupce si opatřil fotokopii celého spisu s tím, že případné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí budou správnímu orgánu zaslány písemně.

[14] Podáním ze dne 15. 7. 2013 žalobkyně navrhla výslech svědka J. F., manžela žalobkyně, výslech svědka JUDr. M. F., syna žalobkyně, a to v obou případech primárně k otázce zdravotního, zejména psychického stavu žalobkyně v rozhodné době. Subsidiárně navrhla žalobkyně vyžádání její zdravotnické dokumentace od Vojenské nemocnice Olomouc (psychiatrie).

[15] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2013 statutární město Olomouc, Městská policie Olomouc, zamítl žádost žalobkyně o povolení obnovy blokového řízení pro nedůvodnost. Správní orgán I. stupně konstatoval, že se dle jeho názoru nejedná o právně relevantní skutečnosti způsobilé v souladu s § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. vyvolat obnovu řízení, ale o skutečnosti zakládající důvodnou pochybnost o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přitom přezkumné řízení ve věci již proběhlo a předcházelo tomuto řízení, kdy nadřízený správní orgán neshledal důvody vedoucí k pochybnostem o souladu předmětného rozhodnutí s právními předpisy. K namítané nezákonnosti z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro rozhodnutí v blokovém řízení, protože žalobkyně byla vystavena psychickému nátlaku a blok podepsala v rozrušení, skutkový stav nebyl řádně zjištěn a souhlas žalobkyně nebyl dán, správní orgán uvedl, že vycházel z originálu části A pokutového bloku, usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 13. 6. 2013, čj. 76 A 17/2012 – 71, kterým byla věc postoupena 17. 6. 2013 statutárnímu městu Olomouc – Městské policii Olomouc, spisového materiálu evidovaného Městskou policií Olomouc, který obsahuje úřední záznam sepsaný strážníkem Městské policie Olomouc služební č. 137, zápis o podání vysvětlení ze dne 16. 3. 2012 žadatelkou, zápis o podání vysvětlení z 16. 3. 2012 sepsaný s M. B.,

zaměstnaným jako ostraha v OD Kaufland v Olomouci, kopií účtenky ze dne 16. 3. 2012 vystavené v OD Kaufland v Olomouci k doložení výše způsobené škody a kopií oznámení OD Kaufland v Olomouci o skutečnostech nasvědčujících tomu, že mohl být spáchán trestný čin ze dne 16. 3. 2012, služebního záznamu ze dne 17. 3. 2012 sepsaného strážníky Městské policie Olomouc služební č. 137 a 208, výpisu z elektronické databáze Městské policie Olomouc k události, příslušných ustanovení právních předpisů a judikatury Nejvyššího správního soudu. Správní orgán popsal průběh správního řízení a uvedl, že nevyhověl návrhu žadatelky na doplnění dokazování, neboť jí označené důkazy nejsou s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, tj. psychický stav žadatelky v době spáchání přestupku či v době jeho projednávání. Ze spisového materiálu vyplynulo, že manžel žadatelky ani její syn na místě v inkriminovanou dobu nebyli, tudíž jejich svědectví nedisponuje odpovídající vypovídací potencií. Proto správní orgán neakceptoval ani návrh žadatelky vyžádat si zdravotnickou dokumentaci k léčení jejích úzkostných stavů v důsledku operace štítné žlázy, nikoliv k jejímu duševnímu rozpoložení při spáchání přestupku či jeho řešení v rámci blokového řízení. Správní orgán citoval § 100 odst. 1 s. ř. a k namítané nezákonnosti vydaného rozhodnutí uvedl, že považuje podmínky pro vyřízení dané věci v blokovém řízení za zcela splněné. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že úmyslné zavinění přestupku dovodit nelze. Tvrzení, že neměla úmysl zboží ukrást, totiž opírá o své vyjádření, že v době projednávání přestupku byla psychicky velmi rozrušená. Podle správního orgánu ale její psychický stav v době projednávání věci sám o sobě nepopírá její úmysl v době spáchání přestupku. Jde o dva časově odlišné okamžiky, které žalobkyně směšuje dohromady – okamžik spáchání přestupku a následné projednávání věci strážníkem. Její úmysl ke spáchání přestupku, tj. její subjektivní vztah k předpokládaným nebo možným následkům nebo protiprávnost jejího jednání proti majetku ve formě drobné krádeže dokládá její podpis na pokutovém bloku, dále na zápisu o podání vysvětlení sepsaného s ní strážníky Městské policie Olomouc 16. 3. 2012, v němž svůj úmysl rovněž potvrzuje, a také v prohlášení přistižené, jež je součástí oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že mohl být spáchán trestný čin, sepsaný téhož dne zaměstnanci bezpečnostní služby OD Kaufland v Olomouci. V něm svým podpisem též deklarovala zavinění v podobě úmyslu. Z žádosti žalobkyně o obnovu řízení nepochybně vyplývá, že své psychické rozpoložení (tj. rozrušení) vztahuje pouze k době, kdy byl její přestupek zjištěn a následně projednáván strážníky Městské policie Olomouc a tedy zpochybňuje svůj souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Po posouzení okolností věci v kontextu s výše uvedenými písemnými podklady měl správní orgán za prokázané, že souhlas s uložením blokové pokuty žalobkyně jednoznačně dala, neboť je osobou, s níž byl pak přestupek projednán a podpis na předmětném pokutovém bloku je nepochybně její vlastní. Souhlas žalobkyně s uložením blokové pokuty dovodil správní orgán také ze sdělení žalobkyně zachycené ve služebním záznamu sepsaném strážníky Městské policie Olomouc ze dne 17. 3. 2013. Tato část služebního záznamu či skutečnost, že se jedná o vlastnoruční podpis žalobkyně na předmětném pokutovém bloku, není žalobkyní v žalobě nijak napadána ani rozporována a správní orgán tak uzavřel, že její souhlas s uložením blokové pokuty pak byl dokončen právě jejím vlastnoručním podpisem na pokutovém bloku. Je logický závěr, že její rozrušení mohlo být vyvoláno právě tím, že její protiprávní jednání vyšlo najevo, bylo projednáno za přítomnosti

strážníků Městské policie Olomouc a její obavou z možného postihu a v důsledku případné hanby spojené s vědomím, že byla přistižena při drobné krádeži. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, čj. 2 As 89/2008 – 57, který lze aplikovat na posuzovaný případ. K námitce žalobkyně týkající se služebního záznamu sepsaného strážníky městské policie 17. 3. 2012, že jeho obsah je zcela nepravdivý, správní orgán uvedl, že žadatelkou je napadána pouze část, kde se uvádí, že se žalobkyně rozhodla po projití pokladnou česnek úmyslně nezaplatit a prodejnu opustit, neboť již mnohokrát ji předtím ošidili tím, že jí namarkovali zboží víckrát a ona si toho měla všimnout až doma. Jelikož žalobkyně v zápise o podání vysvětlení ze dne 16. 3. 2012 svým podpisem tuto skutečnost potvrdila, považoval správní orgán za nepodstatné ověřovat skutečnost uvedenou strážníky městské policie v uvedeném služebním záznamu v dotčené části, navíc byl názoru, že toto tvrzení nemá relevantní souvislost s předmětem řízení a skutkovým stavem posuzované věci. Tuto listinu nepovažoval správní orgán jako celek za nepravdivý důkaz ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. způsobilý vyvolat obnovu řízení. Na základě popsanych důvodů správní orgán I. stupně konstatoval, že nejsou naplněny podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. a je naopak přesvědčen, že okolnosti případu jsou fakticky shodné s okolnostmi věci podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 3 As 58/2007 – 117. Ze spisové dokumentace i vyjádření žalobkyně je zřejmé, že předmětného přestupku se dopustila ona sama, mohla tedy využít svého práva a odmítnout věc vyřešit v blokovém řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 – 46, nebo ze dne 31. 5. 2010, čj. 4 As 25/2010 – 34).

[16] Odvolací námitky se shodovaly se žalobními.

[17] Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013 odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 21/2010 – 65, které doplnilo dosavadní judikaturu nepřipouštějící obnovu blokového řízení o závěr o možnosti takové obnovy a o možnosti vydání rozhodnutí o zrušení pokutového bloku v rámci obnoveného řízení v případě zjištěného nesouhlasu obviněného z přestupku s uložením pokuty v blokovém řízení. Žádost o obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem, jímž je napadáno rozhodnutí, které již nabylo právní moci, z důvodu tvrzených skutkových či právních okolností, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí. Takový zásah do právní jistoty vyžaduje náležitou důvodnost žádosti, a to tím spíše v případě obnovy blokového řízení o přestupku, které je svou povahou zkráceným řízením, v němž se neprovádí klasické dokazování skutkového stavu věci, nýbrž se vychází pouze z podkladů opatřených před zahájením samotného řízení, přičemž řízení prakticky splývá se svým výsledkem, a to vydáním pokutového bloku a jeho podpisem obviněným z přestupku. S žádostí i odvolání žalobkyně je zřejmé, že nepopírá skutečnost, že příslušný pokutový blok i další listiny vztahující se k projednávanému přestupku podepsala. Svůj souhlas zpochybňuje s ohledem na svobodu a vážnost svého projevu vůle z důvodu svého psychického stavu, a to v tom smyslu, že nebyla schopna vnímat realitu, byla značně rozrušena, a proto projev její vůle ve formě podpisu blokové pokuty nebyl učiněn vážně a svobodně a její jednání nebylo projevem její skutečné vůle. Z podkladů blokového řízení však nevyplývá, že by svůj projev vůle neučinila svobodně, pouze

ona sama tvrdí, že pokutový blok podepsala pod nátlakem a blíže nespecifikovanými pohrůžkami, ze služebního záznamu policie ze dne 17. 3. 2012 však vyplývá opak. Tvrzení, že podpis na pokutovém bloku nebyl učiněn vážně, tedy její projev byl v záměrném nesouladu s její skutečnou vůlí, není potom ničím podloženo. Tyto dvě kategorie pak nelze spojovat s tvrzením značného rozrušení či tvrzením o neschopnosti vnímat realitu. Bylo pouze na žalobkyni, aby v případě, že se takto cítila, odmítla činit jakékoliv právní úkony a na dotaz strážníka ohledně formy řízení o přestupku odmítla přestupek projednat v blokovém řízení. Žalobkyně v průběhu řízení navrhla důkazy svědeckými výpověďmi svého manžela a syna k otázce svého zdravotního stavu, zejména psychického, dále pak subsidiárně vyžádání zdravotnické dokumentace od Vojenské nemocnice Olomouc (psychiatrie), aniž opodstatněnost takového návrhu blíže specifikovala, přičemž v žádosti je ke zdravotní dokumentaci žalobkyně uvedeno, že žalobkyně je po operaci štítné žlázy, často bývá rozrušená a na oddělení psychiatrie Vojenské nemocnice Olomouc byla opakovaně léčena pro své úzkostné prožívání v důsledku operaci štítné žlázy. Stav rozrušení či úzkosti nemůže vzhledem k charakteru projevu vůle spočívajícího v podpisu pokutového bloku způsobit, že by nevyvolal příslušné právní účinky. Vyžádání takové dokumentace by proto nic nezměnilo na posouzení souhlasu s uložením blokové pokuty, nehledě na to, že správní orgán I. stupně argumentoval a žalobkyně si je toho, jak je zřejmé z jejího odvolání, vědoma, že taková dokumentace by nemohla prokázat žalobkynin psychický stav přímo v době projednávání přestupku. Námitka žalobkyně, že návrh důkazu směřoval k vyžádání veškeré dokumentace, je neopodstatněná, neboť žalobkyně současně konkrétně neuvedla, k prokázání jaké specifické skutečnosti, která má mít vliv na posouzení jeho souhlasu s uložením blokové pokuty, má takový důkaz sloužit. Rovněž návrh na výslech svědků, jak již správně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, by nepřinesl k posouzení onoho souhlasu nové poznatky, jelikož v době projednávání přestupku a tedy udělování souhlasu s uložením blokové pokuty nebyli tito na místě přítomní, proto ani nemohou podat relevantní informace. Z žádosti o obnovu řízení ani z proběhnuvšího řízení před správním orgánem I. stupně neměl žalovaný pochybnosti o řádném souhlasu žalobkyně s uložením blokové pokuty, jelikož nešlo o žádný z případů absence souhlasu předpokládaných citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu (záměna identity, zfalšování podpisu), a pokud žalobkyně tvrdila, že její souhlas jako projev vůle trpěl vadou, nebyla taková vada zjištěna. Žalobkyně nedoložila žádné podklady, které by vyvolávaly pochybnosti o jejím řádném souhlasu s uložením blokové pokuty. Nejvyšší správní soud pak sice hovoří o šetření, které je třeba provést za účelem zjištění, zda byl souhlas skutečně udělen, takový závěr ovšem na daný případ nedopadá, neboť navržené důkazy nemohou v daném případě přinést relevantní poznatky. Způsobilství k právním úkonům žalobkyně přitom nebyla zpochybněna a v řízení nevyplynula pochybnost, že žalobkyně v době souhlasu s uložením blokové pokuty nedokázala posoudit následky takového svého jednání nebo své jednání ovládnout. Vzhledem k blízké časové souvislosti spáchání a projednání přestupku je naopak zjevné, že byla-li žalobkyně schopna platně právní jednat a uzavřít kupní smlouvu, těžko ji lze takovou schopnost upřít při podepisování listin, včetně pokutového bloku, a to tím spíše, že žalobkyně učinila dále i právní úkon spočívající v odkoupení odcizeného zboží. Protože žádost žalobkyně z hlediska povolení obnovy řízení je relevantní v části

týkající se zpochybnění souhlasu s uložením blokové pokuty, zabýval se žalovaný pouze námitkami, které se toho týkaly. Správní orgány I. stupně se tak k žádosti žalobkyně ve svém rozhodnutí zabýval zčásti nad rámec předpokládaný usnesením Nejvyššího správního soudu. K námitce ohledně navržených důkazů žalovaný uvedl, že tyto by se z logiky věci musely vztahovat právě k době udělení souhlasu s uložením blokové pokuty, jestliže mají takovýto souhlas zpochybnit. Žalovaný se tak neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že správní orgán I. stupně neměl důvod navržené dokazování neprovést, ignoroval zcela relevantní důkazy a hrubě porušil obhajovací práva žalobkyně.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

- a) *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo*
- b) *bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,*

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[20] Spornou v souzené věci byla otázka, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek se skládá ze dvou fází. Nejdříve správní orgán posuzuje, zda existují důvody, aby byla obnova řízení povolena a teprve poté, pokud shledá podmínky pro obnovu řízení a povolí ji, je následně ve věci vydáno nové rozhodnutí, které zohledňuje nové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník nemohl v původním řízení uplatnit, popřípadě které se ukázaly nepravdivými. Napadá-li žalobce rozhodnutí vydané v prvním stadiu řízení o obnově, může účinně namítat pouze to, že existují podmínky její přípustnosti z hlediska § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, nikoliv však okolnosti týkající se skutkového stavu věci, kterou lze uplatnit až ve druhém stadiu řízení o obnově, v němž by se znovu rozhodovalo ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002 – 34, všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Klíčové je proto zaměření nikoliv na skutkové okolnosti, které by mohly mít případně význam až po obnoveném řízení při vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ale na to, zda existují důvody pro povolení obnovy řízení. Důvody pro nařízení obnovy řízení s následnými důvody ve věci samé nelze směšovat. Žalobkyně namítala, že důvodem pro nařízení obnovy řízení je, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žalobkyně v tomto původním řízení nemohla uplatnit, a to její nesouhlas

s projednáním věci v blokovém řízení a s udělením pokuty. Žalobkyně již však dále neuvádí nic bližšího k tomu, že její skutečný nesouhlas nemohla v původním řízení uplatnit, resp. ani sama nekonstatuje, že její zdravotní (psychický) stav by jí v době spáchání přestupku nebyl znám. A rovněž to nijak nedokládá ani v soudním ani ve správním řízení. Jak z podání žalobkyně v soudním a správním řízení, tak ze správního spisu a všech zjištěných okolností nevyplývá, že by namítaný zdravotní (psychický) stav žalobkyně byl neznámou skutečností, kterou by žalobkyně nemohla ve správním řízení, ať už blokovém, anebo v řízení o obnově řízení uplatnit. Žalobkyní namítané skutečnosti tedy nejsou skutečnostmi ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Neurčitý právní pojem *dříve neznámé skutečnosti* je třeba chápat objektivně a jsou jimi například situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých skutečnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 6 A 176/2002 – 75). Ze subjektivního povědomí žalobkyně vycházet nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 18/2010 – 113). Soud se ztotožňuje s žalovaným taktéž v tom, že výsledky navržených svědků, kteří nebyli přítomni v době a na místě spáchání přestupku, by za okolností souzené věci v návaznosti na skutečnosti zjištěné podle správního spisu, neměly ohledně zákonných podmínek pro nařízení obnovy řízení relevanci. Totéž platí i pro důkaz navrženým znaleckým posudkem.

[21] Ve vztahu k blokovému řízení soud pro stručnost odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65, a o nemožnosti napadat skutkový stav věci, protože to by neodpovídalo povaze blokového řízení. V souzené věci nešlo o záměnu identity, zfalšování podpisu, jak to mělo na mysli uvedené usnesení. Sám Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení zdůraznil, že tímto usnesením prohlubuje svoji dosavadní judikaturu, která neumožňuje přezkum rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. V blokovém řízení se účastník řízení udělením souhlasu s uložení pokuty vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. Povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila tento souhlas, zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení je ve zjevném rozporu s jeho smyslem a suploval by běžné správní řízení, tím by byl smysl blokového řízení zcela popřen. I podle tohoto usnesení pro obnovu řízení platí, že musí být naplněny podmínky § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. a musí vyjít najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Přitom tvrzení o neudělení souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení představuje skutkovou novotu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009-74, č. ve Sb. NSS 2144/2010, obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by

bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.

[22] Soudu je známo, že v akademické obci existují názory na to, že by měla být přezkoumávána všechna správní rozhodnutí, včetně bloků na pokuty,¹ ostatně to odpovídá i komparaci se zahraničím², avšak judikatura Nejvyššího správního soudu je v této otázce konstantní a jak bylo uvedeno výše, jasně se k přezkumu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení podle § 84 zákona o přestupcích vyjádřila a ani rozhodnutí rozšířeného senátu čj. 1 As 21/2010 – 65 a čj. 7 As 100/2010 – 46 na tom nic nezměnila.

[23] Námitky ohledně právního stavu (materiální znak, přiměřenost) nemohl soud v tomto řízení posuzovat s odkazem na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009-74, č. ve Sb. NSS 2144/2010, podle kterého obnova řízení je určena k nápravě skutkových vad. Ve stadiu správního řízení proběhlo přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu, žalobu proti konečnému rozhodnutí žalobkyně nepodala. Ačkoliv se podle stávající judikatury obecně rozhodnutí vydaná v řízení podle § 94 a násl. správního řádu nepřezkoumávají (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007 – 71, č. ve Sb. NSS 1831/2009), zdejší soud poukázal již ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 76 A 9/2011, že v případě pochybností o souladu napadeného rozhodnutí s právními předpisy, je správní orgán povinen přezkumné řízení zahájit. Tento názor odpovídá i doktríně [srov. Dienstbier, F., Horáková, M. Instanční kontrola ve veřejné správě. In: Kolektiv autorů Kontrolní mechanismy fungování veřejné správy. Olomouc: Periplum, 2009, str. 52 – 53, podle nichž *„přezkumné řízení zahajuje správní orgán z moci úřední. Účastníci původního správního řízení, dotčené správní orgány a ostatně kterákoliv osoba nebo orgán veřejné moci může k zahájení takového řízení podat podnět ve smyslu § 42 s. ř. Takový podnět však není podáním - návrhem na zahájení řízení přezkumného řízení - a podatel nemá subjektivní veřejné právo na to, aby přezkumné řízení bylo na základě jeho podnětu správním orgánem zahájeno. To na druhou stranu neznamena, že by bylo zcela věcí příslušného správního orgánu, zda přezkumné řízení zahájí nebo ne. Pokud „lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy“ je správní orgán povinen je přezkoumat, nejde-li o některý z výše uvedených případů, kdy je přezkumné řízení vyloučeno. To plyne jednak z dikce § 94 odst. 1 s. ř., která neobsahuje zmocnění ke správnímu uvážení v této věci, jednak lze tuto povinnost vyvodit i z obecných zásad veřejné správy, zejména zásady zákonnosti, ochrany práv dotčených osob a ochrany veřejného zájmu. Pokud příslušný správní orgán přezkumné řízení nezahájí, ač tak s ohledem na zjištění učinit měl, lze vůči němu uplatnit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 s. ř. Podatel podnětu má ovšem právo pouze na to, aby mu bylo do 30 dnů*

¹ Lucia Madleňáková: Probíhá v ČR řízení o uložení správních sankcí a jejich ukládání dle zásad Rady Evropy? Správní právo 2/2010, zdroj: mvr.cz/soubor/spravni-pravo-2-10madlenakova-pdf.aspx

² <http://www.juradmin.eu/index.php/en/tour-d-europe-en>, dostupné i přes sekci Oddělení dokumentace a analytiky - Odkazy - <http://www.nssoud.cz/Zahranicni-soudnictvi/art/576?menu=273>

sděleno, jak se správní orgán s jeho podnětem vypořádal: účastník řízení bez dalšího (§ 94 odst. 1 s. ř.), ostatní podatelé jen, pokud o to požádali (§ 42 s. ř.)“].

[24] Závěrem soud uzavírá, že podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit, nebyly splněny. Ostatně ani sama žalobkyně netvrdí, že by o svém nepříznivém zdravotním (psychickém) stavu v době spáchání přestupku nevěděla a zjistila jej až později po jeho projednání.

[25] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[26] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 27. 2. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně